विश्वाभिरूतिभिः सजोषाः । ब्रह्म जुषाणो हर्य्यश्व याहि । वरीवृजत् स्थविरेभिः सुशिप्र । अस्मे दधद्वृषणꣳ शुष्मिन्द्र" इति । हरिनामकावश्वौ यस्यासौ 'हर्य्यश्व', शोभने शिप्रे हनू यस्यासौ 'सुशिप्र', तादृश हे 'इन्द्र', त्वं 'ब्रह्म जुषाणः' परिवृढमिदं कर्म्म सेवमानः, 'सजोषाः' अस्माभिः सह समानप्रीतिः, सन्, 'विश्वाभिः' 'ऊतिभिः' समस्तैः रक्षणैः सहितः 'नः' अस्मान् प्रति 'आयाहि' आगच्छ । किं कुर्व्वन्, 'स्थविरेभिः' 'वरीवृजत्' प्रवृद्धैरुपायैः वर्ज्जयितव्याञ्छत्रूनत्यर्थं वर्ज्जयन्, तथा 'वृषणं' कामवर्षणहेतुं, 'शुष्मं' बलं, 'अस्मे दधत्' अस्मासु सम्पादयन् ॥

अथ द्वितीयामाह । "इन्द्राय गाव आशिरम् । दुदुह्रे वज्रिणे मधु । यत्सीमुपक्करे विदत्" इति । 'वज्रिणे' वज्रयुक्ताय, 'इन्द्राय' इन्द्रार्थं, 'आशिरं' ईषन्मथितं दधिहेतुभूतं, 'मधु' मधुरं क्षीरं, गावो 'दुदुह्रे' दुग्धवत्यः । 'यत्सीं' यदेव क्षीरं, 'उपक्करे' अस्मिन् प्रवृत्ते अध्वरे वर्त्तमाने, इन्द्रो 'विदत्' अलब्धवान्, तत् क्षीरं दुदुह्रे इति पूर्व्वत्रान्वयः ॥

अथ तृतीयामाह । "तास्ते वज्रिन् धेनवो जोजयुर्नः । गभस्तयो नियुतो विश्ववाराः । अहरहर्भूय इज्जोगुवानाः । पूर्णा इन्द्र क्षुमतो भोजनस्य" इति । हे 'वज्रिन्' 'वज्रयुक्त इन्द्र, 'ते' त्वदर्थं, 'ताः' पूर्व्वोक्ता धेनवः, 'नः' अस्मान्, 'जोजयुः' शीघ्रमेव प्राप्ताः । कीदृश्यो धेनवः, 'गभस्तयः' दीप्तिमत्यः, पुष्टशरीरा इत्यर्थः । 'नियुतः' नियमेन क्षीरादेर्मिश्रयित्र्यः,